

Džudi Blum

Fadžimanija

Prevela
Aleksandra Čabraja

 Laguna

Naslov originala

Judy Blume

FUDGE-A-MANIA

Copyright © Judy Blume, 1990

Translation Copyright © 2005 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Džordža, koji me je odveo u Mejn,
svakodnevno bio uz mene i ohrabrivao me,
i Larija – istinskog Fadža,
koji je trenutno član Kluba PSM*

Zahvalnice

Autor i izdavač najtoplije zahvaljuju za dozvolu da upotrebe odlomke:

Na strani 39, odlomak iz pesme *Haj-ho, haj-ho* iz filma *Snežana i sedam patuljaka* Volta Diznija. © Copyright 1938 by Bourne Co. (Obnovljeno.) Upotrebljeno uz dozvolu vlasnika autorskih prava.

Na stranama 42, 63, 64, 107, 112, odlomak iz *Jedne čarobne noći* Ričarda Rodžersa i Oskara Hamerstina II. Copyright © 1949 by Richard Rodgers and Oscar Hammerstein II. Autorska prava obnovljena. Williamson Music Co., vlasnik prava na objavljivanje i ostalih pripadajućih prava. Upotrebljeno uz dozvolu. Sva prava zadržana.

SADRŽAJ

1. KO JE SREĆNA MLADA?	11
2. PIT I FARLI	13
3. NAJSMRDLJIVIJ NA SVETU	19
4. NAJGOR VEST VEKA.	25
5. ČIKA PERCETOVE AVANTURE	29
6. SAVRŠENA BEBISITERKA	38
7. NAJBOLJA VEST VEKA	44
8. FADŽIMANIJA.	50
9. U KRIZI ZBOG IZI.	57
10. ZELEN PENUŠAVI GAS.	65
11. KLUB PSM	76
12. DEČJI TRAGOVI	85
13. KAPITEN FADŽ	96
14. ČUVAR PRSTENOVA	107

I. KO JE SREĆNA MLADA?

„Pogodi šta ima novo, Pitere?“, upita moj brat Fadž. „Sutra se ženim.“

Podigao sam pogled sa svojih bejzbol kartica. „Da nisi malo poranio?“, upitah, pošto Fadž ima samo pet godina.

„Nisam“, reče on.

„Pa... ko je srećna mlada?“

„Šila Tabman“, reče Fadž.

Srušio sam se na pod, pretvarajući se da sam umro. Sigurno sam dobro glumio, pošto je Fadž počeo da me drmusa i viče: „Ustani, Pite!“

Šta mu znači to Pite? pomislih. Otkad je progovorio, zove me Pitel.

Onda je Tutsi, moja sestrice koja ima samo godinu i po, zaplesala oko mene pevajući: „Utani, Pi... utani.“

Zatim je mama stala iznad mene i upitala: „Pitere... šta se desilo? Jesi li dobro?“

„Rekao sam mu da se ženim“, reče Fadž. „A on se samo srušio.“

„Srušio sam se kad si mi rekao *kime* se ženiš“, rekoh.

„Kime se ženiš, Fadže?“, upita mama, kao da ozbiljno razgovaramo o njegovom venčanju.

„Šilom Tabman“, reče Fadž.

„Nemoj preda mnom da izgovaraš to ime“, rekoh mu, „ili ću se opet onesvestiti.“

„Kad smo već kod Šile Tabman...“, rekla je mama.

Ali ja nisam čekao da završi. „Strašno mi je loše...“, upozorio sam je.

„Stvarno, Pitere...“, reče mama. „Zar ti se ne čini da malo preteruješ?“

Uhvatio sam se za stomak i jauknuo, ali mama nastavi da priča. „Od Baza Tabmana smo čuli za tu kuću u Mejnu.“

„*M-e-j-n* se piše *Mejn*“, zapeva Fadž.

Mama ga samo pogleda, ne prekidajući priču. „Nalazi se odmah do one koju su oni iznajmili za odmor“, reče ona.

„Izgleda da sam nešto propustio“, rekoh. „Kakva kuća? Kakav odmor?“

„Sećaš se da smo se dogovorili da u avgustu odemo neku-da na odmor?“

„Da... pa?“

„Pa, iznajmili smo kuću u Mejnu po veoma povoljnoj ceni.“

„A Tabmanovi će nam biti prve komšije?“ Nisam mogao da verujem. „Šila Tabman... u kući do naše... cele dve nedelje?“

„Tri“, reče mama.

Srušio sam se nazad na pod.

„Eto ga opet, mama!“, uzviknu Fadž.

„Samo se pravi“, reče mama Fadžu. „On se samo izmotava.“

„Pa onda ne moram sutra da se oženim Šilom“, reče Fadž.

„Oženiću se njome u Mejnu.“

„To je mnogo bolje“, reče mama. „U Mejnu možete da napravite divno venčanje pod krošnjama drveća.“

„Pod krošnjama drveća“, reče Fadž.

„Dvveće...“, reče Tutsi, bacajući mi šaku gumenih medvedića u lice.

To je bio početak.

2. PIT I FARLI

Te večeri smo otišli u restoran *Tiko-tako* na večeru. Nisam baš bio gladan. Pomisao da ću provesti tri nedelje u blizini Šile Tabman bila je dovoljna da mi pokvari apetit. Poželeo sam da se Tabmanovi presele na drugu planetu! Ali dok se to ne desi, nije bilo načina da izbegnem Šilu. Ona stanuje u našoj zgradi. Idemo u istu školu.

Zastenjao sam, a tata me je pogledao. „Šta ti je, Pitere?“

„Šila Tabman“, rekoh.

„Šta s njom?“, upita tata.

„Venčaćemo se“, reče Fadž, usta punih takoa s piletinom.*

„Ne mislim na vaše venčanje“, rekoh. „Mislim na to da treba da provedem tri nedelje u Mejnu kao prvi sused Tabmanovih.“

„Neće biti tako strašno kao što ti misliš“, reče mama.

„Ti nemaš pojma koliko ja *mislim* da će biti strašno!“

„Šila je sad starija. Završila je šesti razred, kao i ti.“

„Kakve veze to ima?“, rekoh. „Ona je još uvek Kraljica Šuge.“

„Šta je *šuga*?“, upita Fadž.

* *Taco* – „meksički sendvič“, preklopljena punjena tortilja. (Prim. prev.)

Pošto mu nisam odgovorio, povukao me je za rukav. „Šta je *šuga*, Pite?“

„Otkad sam ja to *Pit*?“, upitah, otresajući njegovu ruku.

„Od danas“, reče on.

„Pa, ako nemaš ništa protiv, više mi se sviđa Piter.“

„Pit je bolje ime za starijeg brata.“

„A Farli je bolje ime za mlađeg brata!“ Pretpostavljao sam da će ga to ućutkati, pošto je njegovo pravo ime Farli Drexel Hačer, a on je spreman da ubije svakog ko mu se tako obrati.

„Ne zovi me Farli!“, reče on. A onda me je ipak pustio i zaurloao: „Ja sam *Fadž!*“

Tada je kelner, koji ga je čuo čak na drugoj strani prostorije, prišao našem stolu i rekao: „Izvinite... večeras ga nemamo.* Ali imamo blatnu pitu,** a to je skoro isto.“

Tata je morao da objasni da nismo tražili dezert. A mama dodade: „Nikad ne naručujemo dezert pre nego što završimo s glavnim jelom.“

„Ah“, reče kelner.

Ali pre nego je stigao da se udalji, Fadž ga pogleda i upita: „A imate li *šugu*?“

„Šugu?“, upita kelner. „Za dezert?“ Delovao je zbunjeno. Naročito kad je Tutsi udarila kašikom po svojoj stolici za hranjenje i zapevala: „Suugaa... suugaa...“

Nisam mogao da pretpostavim hoće li Fadž *opet* postaviti isto pitanje, ali pre nego što je to uspeo da uradi, stavio sam mu ruku na usta. Onda je tata rekao kelneru da nam trenutno ništa više ne treba.

* Reč Fadž (Fudge) na engleskom jeziku, osim nadimka za ime Farli, označava i vrstu oraha – nugat. (Prim. prev.)

** *Mud pie* bukvalno znači blatna pita ili pita od blata, ali označava i istoimenu vrstu kolača. (Prim. prev.)

Kelner ode odmahujući glavom, a ja skinuh ruku s Fadžovih usta. Čim sam to učinio, nastavio je: „Šta je *šuga*?“ Ovog puta su ljudi za susednim stolom pogledali u nas.

„To je nešto što možeš da dobiješ od nekoga, kao vaške“, reče mama tiho.

„Šta su *vaške*?“, upita Fadž.

„To je kad imaš vaške i gnjide u kosi“, reče tata, gotovo šapatom.

„Gljive u kosi?“, upita Fadž.

„Ne gljive, pileći mozgu“, reko mu. „*Gnjide*. Iz njih se izležu sitne, male bubice koje žive u kosi.“ Pucnuo sam noktima u njegovoj kosi, onako kako je to meni radila Šila Tabman.

Fadž uzviknu: „Neću sitne, male bubice u kosi!“

Tada se svi gosti u restoranu okrenuše i pogledaše u nas.

„Sad je dosta, Pitere“, reče tata.

„Pa, sâm me je pitao.“

„Sad je *dosta*“, reče mama. Zvučalo je kao *dooo-sta*, pa je Tutsi odmah zavrištala.

„Doo-ooo-ooo-ooo...“, kreštala je Tutsi, lupajući kašikom.

Ovako će biti celog leta, pomislih, *i još gore*. Spustio sam svoj tako i rekao: „Možda bi trebalo da odem u kamp u avgustu.“

Tata me ozbiljno pogleda. „Nemamo novca za to ove godine, Pitere. Ne bismo ni išli na odmor da nije bake, koja plaća najveći deo.“

„Ali ako hoćeš, možeš da povedeš nekog svog druga“, reče mama.

„Druga?“, upitah. „Misliš, na primer Džimija Farga?“ Oboje klimnuše glavom.

Džimi je moj najbolji drug u Njujorku. Oduvek smo želeli da zajedno provedemo raspust.

„A ja?“, upita Fadž. „Mogu li i ja da povedem nekog druga?“ Zastao mi je dah.

„Naći ćeš društvo u Mejnu“, reče mu mama.

„A šta ako ne nađem?“, upita Fadž.

„Ti se ženiš“, podsetih ga.

„Da li to znači da više neću imati prijatelje?“, upita Fadž.

„Naravno da ne“, reče mu mama. „Ja sam udata i imam prijatelje. Tata je oženjen, i on ima prijatelje.“

„A šta je sa Čika Percetom?“, rekoh. Čika Perce je Fadžov indijski čvorak. „On ti je prijatelj, zar ne?“

„Ne mogu da se igram sa Čika Percetom“, reče Fadž. „On nije takav prijatelj. A ne mogu ni da se oženim njime. Da je bar žensko, bilo bi drugačije.“

„Ljudi se ne žene pticama“, rekoh mu.

„Neki se žene.“

„Navedi mi jednog“, rekoh.

„Onaj tip koji je oženjen Velikom Pticom iz *Ulice Sezam*.“

„Velika Ptica nije udata“, rekoh.

„Mnogo ti znaš!“, uzviknu Fadž.

On tako kaže svaki put kad mu se neko usprotivi. Tu stvarno prestaje svaki razgovor. „Odustajem!“, rekoh, vraćajući se svom takou, koji je već postao gnjecav.

„Gole“, reče Tutsi, pružajući ruke. „Gole... gole... gole.“

Tata je podiže iz stolice za hranjenje, a ona se vrpeljila sve dok je nije spustio. Onda stade da trčkara po restoranu, zastajkujući kraj svakog stola. Fadž ustade sa stolice i potrča za njom. Večera s mojom porodicom ne može da prođe opušteno.

„Dodji, devojčice...“, reče Fadž, kao da doziva psa. „Imam nešto za tebe.“ Domamio ju je natrag do našeg stola i spustio komad svog takoa na njen tanjirić. „Njam...“, reče on. „Njam... njam... njam...“

Tata vrati Tutsi u njenu stolicu. Ona počne da gura komadiće piletine u usta.

„Ja znam šta Tutsi voli“, reče Fadž. „Zato sam ja njen omiljeni brat.“

„Tutsi nema omiljenog brata“, reče mu mama. „Ona voli obojicu.“

„Ali mene voli više!“, reče Fadž. Zatim pogleda u mene i nasmeja se. Dok se smeja, hrana mu je iz usta padala po mojoj košulji.

Čim smo stigli kući, telefonirao sam Džimiju Fargu. Pozvao sam ga da ide s nama u Mejn.

„Da tri nedelje stanujem vrata do vrata sa Šilom Tabman?“

„Te dve kuće su zapravo veoma udaljene“, rekoh. To mi niko nije rekao, ali sam se nadao da je tako. „Nećeš ni videti njenu kuću. Verovatno će nas razdvajati šuma.“

Pošto je on ćutao, ja dodadoh: „I ne zaboravi... Šila se plaši pasa, tako da možemo da napujdamo Kornjaču na nju kad god nam bude pravila probleme.“ Kornjača je moj pas. Dovoljno je velik da izgleda strašno, ali nikada nikog ne bi povredio. Na našu sreću, Šila to ne zna.

Džimi se nasmeja. „Možda bih mogao da dođem na nedelju dana.“

„Nedelju dana nije dovoljno!“

„Ej, Pitere... nemoj da se ljutiš... ali nedelju dana s tvojom porodicom je sasvim dovoljno.“

To je zato što je Džimi jedina. Njegovi roditelji su razvedeni. On živi sa svojim ocem, Frenkom Fargom, koji je slikar.

„Šta kažeš na dve nedelje?“, rekoh.

„Hoće li tvoj brat poneti pticu?“

„Da... Čika Perce je član porodice“, rekoh mu. „Kao i Kornjača.“

„Dakle, idete tvoja mama, tata, Fadž, Tutsi, Kornjača, Čika Perce i ti?“

„Tako je“, reko. „A ide i moja baka.“

„Ona koja te je naučila da dubiš na glavi?“

„Aha.“ Baka Mjuriel je mamina mama. Pre nego što je otišla u penziju, vodila je gimnastički kamp.

„Misliš li da bi mogla da nauči i mene?“, upita Džimi.

„Možda“, reko.

„Razgovaraću s tatom“, reče Džimi. „Javiću ti sutra.“

Pozvao me je sledećeg jutra. Frenku Fargu se dopala ideja o odlasku u Mejn. Toliko mu se dopala da je rekao da će dovesti Džimija, i da će i sâm kampovati u susedstvu.

„To je sjajno!“, reko. Možda te tri nedelje u Mejnu i neće biti tako loše kao što sam mislio.

3. NAJSMRDLJIVIJ I NA SVETU

Trebalo nam je deset sati vožnje da stignemo u Sautvest Harbor u Mejnu. Deset sati na zadnjem sedištu starog blejzera s Fadžom, Tutsi, Kornjačom i Čika Percetom, koji nije zatvarao usta. Neki indijski čvorci uopšte ne govore, ali Čika Perce nije od tih. On ponavlja sve što kažete. Konačno sam mu prebacio krpu preko kaveza, nadajući se da će pomisliti da je noć. „Na spavanje, glupane!“, reko mu. *Glupan* je jedna od njegovih omiljenih reči.

Ali ni to nije upalilo. „Na spavanje, glupane...“, pevušio je, sve dok čak i Kornjača nije izgubio strpljenje i zalajao. *Baka je baš pametna*, pomislih. *Ona putuje do Mejna avionom.*

Kad smo se približili cilju, mama je počela da nam čita vodič. „Sautvest Harbor nalazi se na ostrvu koje se zove Maunt Dezert.“ Poslednju reč je izgovorila kao *desert*.

„Sladoled, keks, čokoladni kolačići, puding...“, pevušio je Fadž.

Mama nastavi da čita. Ne znam zašto ona uobražava da Fadž obraća pažnju na njene lekcije iz istorije. On čuje samo ono što želi da čuje. Sve ostalo mu na jedno uvo uđe, a na drugo izađe.

„Grad Sautvest Harbor osnovan je 1905...“ *Ti ovo nazivaš gradom?*, pomislih dok smo prolazili tuda. Imao je jednu jedinu ulicu s nekoliko prodavnica. To je bilo takoreći sve. Ali video sam da se mama baš oduševila. Spustila je vodič i osmehnula se tati. „Oh, baš je ljubak“, reče ona. „Zar nije ljubak, Vorene?“

Moj otac joj uzvрати osmehom i reče: „Savršen je, dušo.“

Fadž zagolica Tutsi ispod brade. „Savršen je, dušo“, reče on, imitirajući tatu.

Tada Čika Perce nastavi: „*Dušo... dušo... dušo.*“ Ko zna zašto, Tutsi je mislila da je to jako smešno, i smejala se sve dok nije počela da štuca. Mama nam pruži flašicu s vodom, i ja je gurnuh Tutsi u usta.

„Skreni ovde levo, Vorene“, reče mama tati. Skrenuli smo na jedan zemljani put, a zatim se zaustavili na šljunkovitom prilazu i parkirali ispred jedne stare, trošne drvene kuće. Prva osoba koju sam ugledao bila je Kraljica Šuge lično. Stajala je na sedištu ljuljaške. Ljuljaška je visila na grani jednog velikog drveta u dvorištu.

Ljuljala se prilično visoko kad sam otvorio zadnja vrata blejzera, a Kornjača iskočio napolje. Prošlo je skoro četiri sata otkad je bio u šetnji i stvarno je već bio nestrpljiv. Pojurio je ka šumi iza kuće, ali Šila je pomislila da ide pravo na nju.

„U pomoć!“ vrisnula je, zateturavši se na ljuljašci. „Molim vas, pomozite miii!“ Pa je izgubila ravnotežu i pala na zemlju. *Kakva gnjida!*

Mama iskoči iz auta i potrča ka njoj. „U redu je“, reče ona, pomažući Šili da stane na noge. „Kornjača je samo morao da piški.“ Kako je mama mogla da kaže nešto tako nezgodno?

Tada su gospodin i gospođa Tabman, začuvši Šilin vrisak, istrčali iz kuće. „Jesi li dobro?“, upita gospođa Tabman Šilu.

„Dobro sam“, reče Šila, čisteći se od prašine. „To je samo onaj *odvratni* pas!“

Pre nego što sam stigao da joj kažem da je *ona* zapravo odvratna, jedan čovek sede kose povika: „Limunada...“, na šta svi krenusmo ka kući i okupismo se oko stola na tremu. „Ja sam otac Baza Tabmana“, reče sedi čovek. Sipao nam je svima po čašu limunade. „Zovite me Bazi Senior.“

Popio sam sok za tren oka. Bazi Senior mi nasu još jednu čašu. I nju sam iskapio. „Dug je put dovde, zar ne?“, upita on.

„Deset sati“, rekoh, brišući usta nadlanicom. On mi ponovo napuni čašu.

Do tada nisam ni primetio da me Fadž gleda. „Mora da si jako žedan, Pitere.“

„Aha“, rekoh.

„Sećaš se kako si jednom popio mnogo dečjeg šampanjca i...“

Začepio sam mu dlanom usta. On još uvek ne shvata razliku između onoga što se priča u društvu i onoga što treba zadržati za sebe. Pogledao sam u Bazija Seniora. „Fadž mnogo toga zna o dinosaurusima“, rekoh, želeći da promenim temu.

Ali čim sam mu skinuo ruku sa usta, Fadž se nasmeja. „A Pit mnogo toga zna o šugi.“

„Pa, nikad ne možeš znati previše o šugi, je li tako, Pite?“, reče Bazi Senior, osmehujući se.

„I pogodite šta još?“, reče Fadž. „Ja ću se venčati pod krošnjama drveća.“

„Poznajemo li srećnu mladu?“, upita Bazi Senior.

„Šila Tabman!“, reče Fadž.

„O, moja unuka“, reče Bazi Senior.

„Šila je vaša unuka?“, upita Fadž.

Bazi Senior klimnu glavom. „Jesi li je već zaprosio?“

„Kako to mislite *zaprosio*?“, upita Fadž.

„Moraš da je pitaš da li *želi* da se uda za tebe“, objasni mu Bazi Senior.

„A zašto ne bi želela da se uda za mene?“

„O tome morate odlučiti zajednički“, reče Bazi Senior.

„U redu...“, reče Fadž. On se okrete prema Šili, koja je sedela u stolici za ljuljanje. „Hej, Šila... ti želiš da se udaš za mene... je li tako?“

Šila se tako nasmejala da je skoro pala sa stolice.

„Vidite...“, reče Fadž. „Zaprosio sam je i ona želi da se uda za mene.“

„Čestitam“, reče Bazi Senior. „Baš si srećan čovek.“

Srećan?, pomislih. Ja to ne bih rekao.

Vrata s mrežom su se otvorila i na trem je izašla Libi. Libi je Šilina starija sestra. Ima šesnaest godina, ali se nipošto ne bi mogla nazvati *ljupkom*. U naručju je nosila malo smeđe-belo štene.

Šila skoči. Očekivao sam da će potrčati koliko je noge nose. Ali umesto toga, ona počne da tepa: „Ohh... bebice moja... mala moja krznena bebice...“ Poljubila je kuće najmanje dvadeset puta.

„Imaš psa?“, upitao sam.

„Da“, reče Šila ponosno. „Zove se Džejk i tek smo je dobili. Zar nije slatka?“

„Mislio sam da se plašiš pasa.“

„Plaši se“, reče Libi.

„*Ne plašim* se Džejk!“

„Plaši se pasa onako, uopšte“, rekla je Libi.

„To stvaarno nije fer!“, reče Šila.

„Ali je istina, zar ne?“, upita Libi svojim najgroznijim glasom.

„Ja samo ne volim velike, smrdljive, *odvratne* pse“, reče Šila, gledajući pravo u mene.

„Hoćeš da kažeš da je *moj* pas smrdljiv i odvratan?“, upitah.

Šila prekrsti ruke i nasmeši se. „Kornjača je *najodvratniji* pas na svetu!“

„Ako hoćeš da vidiš šta je odvratno... pogledaj u ogledalo“, rekoh joj. „A ako hoćeš da vidiš šta je smrdljivo... pomiriši sebe!“

„Hoćete li se vas dvoje svađati tri nedelje?“, upita Libi. „Pošto bi to moglo da bude stvarno dosadno.“

„U pravu si“, rekoh. „Najbolje mi odmah reci gde je *naša* kuća, i to će biti kraj.“

„Ovo je vaša kuća“, reče Šila.

„Mislio sam da je to *vaša* kuća.“

„To su *dve* kuće, ali povezane.“

„Kako to misliš *povezane*?“, upitao sam.

„Zar baš ništa nisi naučio u šestom razredu, Pitere? *Povezane* znači spojene... sjedinjene...“

„*Znam* šta znači ta reč“, rekoh.

„Ne brini“, reče Šila, „unutra su vrata koja razdvajaju vašu kuću od naše.“

Unutrašnja vrata?, pomislih. *Kako ću to objasniti Džimiju Fargu? Obećao sam mu da će nas razdvajati šuma... a ne jedna unutrašnja vrata!*

Odjednom začusmo neko šuškanje i trenutak kasnije Kornjača se promoli iz šume. Oko njega se širio grozan smrad. Mislim, *stvarno* grozan.

„Euuuh...“, uzviknu Šila, zapušivši nos. „Žda do zmrdi?“

„Do je dvor!“, reče tata, takođe se uhvativši za nos. „Gornjadžu je bobrzgao dvor!“

„O, ne!“, reče mama. I ona se uhvatila za nos. „Nije valjda dvor!“

Svi su zvučali kao da imaju strašnu kijavicu. Nasmejao bih se, samo da nije bilo tog smrada. Bio je tako jak da sam i ja morao da začepim nos, kao i ostali.

„Ovo neobizivo zmrdi!“, reče Libi, zgrabi Džejk i otrča s njom u kuću.

„Udžini neždo, Bidere!“, vrištala je Šila.

„Žda dreba da radim?“

„Do je dvoj baz, je li dako?“

„Ne banidžide“, reče gospodin Tabman. „Hajde da drezveno razmislimo o dome.“

„Zad nije vreme za razmižljanje!“, reče gospođa Tabman. „Dreba nežto da udžinimo!“

„Zog od baradajza!“, reče Bazi Senior. „Ubacite ga u gandubunu zoga od baradajza!“

„Gde da nađem toligo zoga od baradajza?“, upita gospođa Tabman.

„Ja đū to zredidi, Džin!“, reče tata. „Ne brini.“ On krenu prema autu.

Fadž potrča za tatom. „Čekaj mene!“

„Guda idež, Vorene?“, doviknu mama.

„Bo zog od baradajza!“, odvrati tata.

Za sve to vreme Kornjača se valjao po travi, pokušavajući da se oslobodi groznog smrada. Znao je da je u gadnom sosu.

„Oduveg zam znala da je dvoj baz najzmrđljiviji baz na zvetu!“, reče Šila. „A zad zvi znaju da je dago!“

Prvi put, morao sam da se složim s njom.